

[Anker Lau.]

taterne af alle de forhandlinger, der føres på international basis fra Washington til Genève. Vi har i så henseende også fået en del oplysninger, som jeg iøvrigt gerne vil takke den højtærede minister for; men jeg har ellers fået det indtryk, at der i alt dette ikke ligger noget, som kan begrunde en ængstelse ved at fortsætte afviklingen.

Vi har med hensyn til afviklingen af denne lov tænkt os, at nu, da tiderne er så normale, som de vel kan forventes at blive foreløbig, er der kun brug for en ren valutalov, og de erhvervslove på forskellige saglige områder, der kunne blive brug for, måtte ministrene så fremsætte som særlige lovforslag. Det er naturligvis et betydeligt stykke arbejde at skulle formulere noget sådant, det ville betyde en meget gennemgribende ændring af hele den nuværende lovs opbygning. Det har der ikke været tid til, og det har vi iøvrigt heller ikke sagligt formået. Vi har derfor valgt at gå den foreløbige vej, idet vi mener, at altfor mange og altfor overflødige generelle bemyndigelser ikke hører hjemme i relativt normale tider. Hvis der i dag er brug for noget ekstraordinært af den ene eller den anden art, på det ene eller det andet område, vil vi foretrække, at behovet imødekommes i form af en åben, konkret lovgivning, så befolkningen i enhver situation ved, hvad der foregår.

Der er kommet megen kritik til orde rundt om i erhvervene over forholdene, specielt er landbruget meget utilfreds med den måde, hvorpå dets forhold administreres under vareforsyningsloven. Men vi har altså ikke ment på disse områder at kunne begynde at gå i detaljer på nuværende tidspunkt og har derfor valgt at gå en mellemvej, om jeg så må sige, idet vi har stillet nogle underændringsforslag, som har til hensigt at gøre loven til en ren valutalov, men dog således at man ikke udskiller de forskellige erhvervsområder, således som det vel i og for sig havde været det rigtige. De ændringer, vi foreslår, går ud på ved ændringer i §§ 1, 4 og 5 at fjerne fra loven de ting, som decideret har med krigs- og krisetid at gøre. Det drejer sig om rationeringsmuligheder, produktionsordninger og fordelingsordninger, og det, der så bliver at tage stilling til i vareforsyningsudvalget,

må være dette, om udvalget, hvis man kunne ønske at føre varer fra fri til bunden liste, kan give tilslutning hertil.

Vi har den mening, at det ville være rigtigt, at domstolene også fik et ord at skulle have sagt med hensyn til administrationen af denne lov. Nu ligger det således, at ankenævnet vil kunne træffe sin afgørelse, og så står der i loven, at denne indstilles til ministeren, og at ministerens afgørelse er endelig. Det anser vi for uheldigt, og vi har derfor ment det rigtigt at formulere loven således, at ankenævnets kendelser kan indankes for domstolene med landsret eller Sø- og Handelsretten som første instans. Det er et krav, som er rejst med styrke af befolkningen og af erhvervslivet gang på gang, men man har ikke hidtil ment at kunne imødekomme det. Vi mener, det nu bør ske.

Endvidere har vi ment, at straffebestemmelserne i § 17 bør moderniseres, såvidt jeg forstår på linie med den modernisering, der finder sted fra prisloven til det nuværende forslag om en monopollov. Vi anser det ikke for rigtigt, at der skal kunne idømmes hæftestråf for uagtsomme ting.

Der er forskellige overflødige ting også i straffebestemmelserne, som vi nu ønsker slettet, idet bestemmelserne om dokumentfalsk i den almindelige straffelov skønnes tilstrækkelige på disse områder.

Vi mener også, at de almindelige regler for forældelse bør være gældende ifølge denne lov.

Den sidste ændring går kun ud på, at de bevillinger, som man i øjeblikket har fået, og som man skønner nødvendige, bevarer deres gyldighed, medmindre vedkommende minister bestemmer andet.

Der er foreslået en ændring, der har været enighed om i udvalget, og som jeg gerne vil sige lidt om, nemlig ændringen i § 10, som udvalgets ordfører, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, omtalte. Ændringsforslaget går ud på, at der indføres nogle ganske få ord i § 10, og den viser mig, hvor hårfint administrationen kan balancere på fortolkningen. Man har her en bestemmelse, hvorefter — som der står i paragraffen — „en næringsdrivende“ fratages en for ham hidtil bestående adgang til import. Der sætter man en streg under „en“ og siger, at hvis een næringsdrivende fratages importretten, kan det ind-